

Țăranul și fiii lui

Gheorghe Asachi

Sânguința ș-osteneală
Pre om nu dau de sminteală.
Un sătean înavuțit,
Având zile-amu puține,
Au chemat pre fii la sine
Și așa li au vorbit:
Vă păziți vodinioare
A nu vinde-acele ogoare
Ce părinții ni-au lăsat,
C-un odor e îngropat.
Nu cunosc locul chiar unde
Acel aur se ascunde,
Dar să știți că prin răbdare
N-a fi în zadar lucrare.
Săpați câmpul de cu vară,
De la zori și până-n sară,
Ogorul de-o palmă lat
Nu rămâne nescurmat!
Moare-apoi a lor părinte,
Fiii zisa având în minte,
Pre odorul să nu scape
Câmpul tot încep să-l sape,
Încât lucrul timpurie
Le aduce secerie.
N-află aurul nicăire,
Dar în loc de moștenire
Sfatul fu mântuitor:
Că osteneala-i chiar odor!